

bud om undervisning i deres eget modersmål, hvis de i kortere eller længere perioder opholder sig i det, der betegnes Syddanmark. Det kan egentlig undre lidt, at vore egne statsborgere ikke engang har de samme muligheder som de udlændinge, der kommer til Danmark.

Derudover er det også et faktum, at der er ingen steder i verden – ingen steder i verden – hvor danskere kan rejse ud og bosætte sig og på det pågældende lands skatteyderes regning har krav på at modtage modersmålsundervisning. Jo, der er en enkelt undtagelse, nemlig Sydslesvig, hvor der er nogle danske skoler, hvor der gives danskundervisning. Men ellers er der jo ingen steder i verden, hvor man kan rejse ud og tro og forvente, at man kan få modersmålsundervisning. Det er kun i Danmark, det findes, endda i overflod.

Vi har i Fremskridtspartiet meget stor forståelse for, at der er nogle udlændinge, der ønsker at bevare deres eget modersmål; men vi kan ikke se, at det på nogen måde er en offentlig opgave at finansiere undervisning i det. Det må være forældrenes egen opgave at undervise børnene i deres eget modersmål og deres egen kulturelle baggrund, hvis de ønsker, at det skal ske.

De penge, der i dag bruges på modersmålsundervisningen, kunne set med Fremskridtspartiets øjne med langt større succes bruges til en intensiv danskundervisning, specielt af de udenlandske børn, som ikke er i stand til at tale dansk, når de kommer i skole. Faktisk er det vores opfattelse, at mange udenlandske forældre svigter deres børn ved ikke at lære dem dansk, før de skal i skole.

Hvis udlændingene vidste, at det er deres eget ansvar at lære deres børn at tale dansk, før de skal starte i skolen, er jeg ret sikker på, at forældrene ville påtage sig det ansvar. Men som det er i dag, er der intet incitament til at gøre det. Som tilbudene er til udlændinge her i landet, klientgør vi udlændingene. Vi tager fuldstændig enhver form for forældreansvar fra dem, og det kan kun gå galt, og det synes jeg i virkeligheden er synd for de pågældende.

Jeg synes, det ville være rimeligt, at man stillede krav til forældrene og sagde: Det er jeres eget ansvar at lære jeres børn at tale dansk, inden de starter i skolen. Hvis der ikke var nogen form for offentligt finansieret modersmålsundervisning, ville det også medføre, at forældrene vidste, det var en nødvendighed, at børnene kunne tale dansk, når de skulle begynde

de i skolen, og derfor ville de selvfølgelig også påtage sig den opgave.

Jeg vil godt takke for tilslutningen fra Det Konservative Folkeparti og Dansk Folkeparti og den halve tilslutning fra Venstre, som i princippet er enig, men mener, det bør være op til hver enkelt kommune. Det kan vi ikke være meget uenige i, men som det også fremgår af bemærkningerne til forslaget, har vi jo prøvet den model. Men den fik heller ikke flertal i Folketinget, og så kan vi lige så godt melde rent ud, hvad det er, Fremskridtspartiet ønsker.

Al den tale om, at det at kunne sit eget modersmål er en forudsætning for, at man kan lære dansk, er noget vrøvl. Hvad er så den danske befolknings forudsætning for at lære dansk? Er det, at man kan sit eget modersmål, som er dansk? Det hænger jo ikke sammen. Vi skal hele tiden holde os for øje, på hvilket niveau, på hvilket alderstrin man begynder at lære dansk. Hvis det er sådan, at man er født og opvokset i Danmark, hvor stort er behovet så? Eller som en ordfører sagde: Hvor mange generationer skal der være tale om?

Det blev også sagt, at eksperterne siger, at det er en forudsætning for, at man kan lære dansk, at man kan sit eget modersmål, uanset hvordan og hvorledes. Spørgsmålet er: Hvad er det for eksperter? Er det alle eksperter, der har den holdning, og hvem er egentlig de bedste eksperter på området? Hvem er egentlig de bedste eksperter, og er det ikke dem, det handler om? Er det i virkeligheden ikke udlændingene selv og deres børn, der er eksperterne, og hvad siger de, hvis man spørger dem? Det har man jo gjort, for som hr. Anders Mølgaard refererede, ligger der nogle indstillinger fra udlændinge her i landet, og de vil hellere have noget mere danskundervisning frem for modersmålsundervisning. Så spørgsmålet er altså: Hvem er eksperterne? Er det dem, der har læst i 10 år på universitetet, eller er det dem, det hele handler om, nemlig udlændingene og deres børn?

Så siger hr. Melchior, at vores politik ikke hænger helt sammen, når vi ønsker, at flygtninge så hurtigt som muligt skal vende tilbage til deres eget land, men ikke vil give dem modersmålsundervisning. Jo, det gør den. Det er stadig vores opfattelse, at flygtningene kommer her til landet med henblik på kun at være her midlertidigt, og at de gerne vil vende tilbage, når det kan lade sig gøre, og derfor har de en egen interesse i at vedligeholde deres børns kundskaber i modersmål og egen kultur.